

НЕБЕСÈ КЪ ЧЕЛОВѢКОЛЮБІЮ СЕВÈ ПРЕКЛЕНІЙ. КТО ВІДѢ КОГДА
 СВДІЮ ѿСВѢЖДЕННИКА ВРАЧЮЩА; КТО ВІДѢ КОГДА ПОВІННАГО
 МИЛОСЕРДСТВУЕМА; но ѿбаче БОГЪ ПРИВЛАЧАЕТЪ, ІКОЖЕ
 ДРЕВЛЕ ТГРÁИЛА. ЛЮДІЕ МОЇ, ГЛАГОЛЕТЕХЪ ЧТО ѿБІДѢХЪ
 ТА, ІЧТО ДЕСАДИХЪ ТЕБІВ; І ИЫІНЪ СІЇМ ВЫВАЮТЪ, ІКОЖЕ
 ВЫІША, ПОНЁЖЕ СІЦЕ БЛАГОПРЕМЪННЫЙ СВДІА ХО-
 щЕТЕГЪ. БОГЪ ТАКОШ ѿБЫЧЕСТВУЕТЕХЪ ѿ СЕВЕСАМАГШ ПОВѢ-
 ЖДАТИСЯ. ОТЕЦХЪ ЦЕДРОТЪ, І БОГІВ ВСАКАГШ ѿУТЪШЕНІЯ.
 Не доболенъ оўкѡ вуість сіми влѹдній сыінъ, но і во
 благихъ покаланія не насыщаєтъ єщє. Ничтоже бо вмѣ-
 ніи сене, за множество прегрѣшнїй, толікое человѣко-
 любіе Божїе къ совершенному спасенію добомо вуіти: но
 іже оўкѡ ѹздалеча почайса реци ко Отецъ, сїж і при-
 шедъ глаголаше: "Отче! ѿще оўкѡ весьма должно мнѣ
 есть Отца Тѧ нарещи, негли і сїе со иными согрѣш-
 нїи моїми, наріцаѧ Тѧ Отецѧ, согрѣшаю; негли досаждяю
 званиемъ моимъ сладчайшемъ Твсемъ і честнѣмъ і-
 мени; негли не заграждаєтъ сущеніј моихъ сѹ乏сть; негли
 не сваζуетъ мнѣ азыка иравъ, ѿще негли не возв-
 браняетъ моемъ сасвѣ житїе, ѿбаче прїими, "Отче свя-
 тый, моленіе скверное ѿ сущихъ скверныхъ." Отче по ба-
 годати, і содѣтелю по єстеству! согрѣшихъ на небо і
 предъ Тобою, і иѣсмъ достоинъ нарещися сынъ Твой: со-
 грѣшихъ, исповѣдю согрѣшнїй моя, не таю, іже ви-
 диши, не ѿрицаю, іже вѣси: иакѡ повиненъ предлежи,
 иакѡ беззаконный ѿсвѣждаясѧ, иакѡ прѣведный Свдіа,
 помільний тѧ. Согрѣшихъ на небо і предъ Тобою: не
 смѣю на небо очи мой возвести. Боясѧ Твоегѡ вез-
 гласнагѡ къ моемъ глышенїю гласа: страшисѧ къ свѣ-
 ту Твоегѡ Божества возвѣсти, ѿсквернена имѣлай дѣ-
 шевнаѧ і тѣлесная очеса. Согрѣшихъ на небо і предъ
 Тобою, і не итомъ єсмъ достоинъ нарещися сынъ Твой.